

Εύτα Ρώσους, κίττα κι' άλλους,
Ίταλούς, Έγγλέζους, Γάλλους.

Δός τους και σὺ μ' ἔμε φίλῃ,
πλὴν ἄκου, μαλαγᾶνα,
πῶς ὀμιλεῖ σ' τὴν κοπελιὰ
τῆς κοπελιᾶς ἡ μάννα.

Ἔχε τὰ μάτια τέσσερα τῆς λεία, κακομοίρα,
μὴν τὰ χαλᾶσρα μ' ἔνα σου και μ' ἄλλο σου σωτήρα.
Σκέψα και τώρα σ' ε, τι ποῖν προστάται βαρβατόροι,
ἄλλοιως προσμένει συμφορά τὴν μάννα και τὴν κόρη.

Καληγορεῖω εὐρὸ ψυχᾶς, μάννα και θυγατέρα,
κουρούνα λέν τὴν μάννα μας, τὴν κόρη περισσότερο.

Μὴ βγάλῃς, κόρη μου μιὰ
σοῦς ἢ γλωσσοκοπάννα..
τίτοια πανόρηα κοπελιὰ
και νᾶχη τίτοια μάννα.

Π. — Και σὺ τί κάνεις, Φαουλιῆ;

Φ. — Τι θέλεις, βρε, νὰ κάνω;
μένω πιστὸς σ' τὴν ἀφογον και μὲ τὸ παραπάνω.

Και σὺ τί κάνεις;
Π. — Ὄρηνοφθὸ τὴν καταντᾶ τοῦ γένους
μῆος σὲ σὰς τοὺς ἀηδέις και τοὺς ζειτοπιμόνους,
ποῦ μόνη πατριωτικὴ σὰς ἔμεινε θυσία
χαρτωμένος τεμενάς και μὴ γονυκλιστὴ.

Ἔραβε τὸ Ρωμαῖκο δουλεῖα νὰ μὴν τελεζώνη
χωρὶς προστάτης κύριος νὰ στέκται κοντὰ του,
ἀδόναντον νὰ ζήσωμε χωρὶς προστάτης μόνου,
και πάγομεν, βρε Φαουλιῆ, τὴν νόσον τοῦ προστάτου.

Φ. — Ἄλλ' ἔμεις δε ἀφήσωμε τὴν τόσαις παραβόλαις
κι' εἰς πέμ. Περικλέτο μου, κι' ἔμεις σ' τῆς ταραντέλαις,
τὴν ὥρα νὰ περάσωμε
προτοῦ καρεγεράσωμε.

Πάψε, κανάγμα, νὰ πονῆς,
φθάνει καθίνας συγγενῆς
νὰ ζῆ, νὰ βασιλεύῃ,
κι' ἡ μοῖρα μας δουλεῖ.

Μὲ σὲ τὸν φαιμαρόνον,
χωρὶς ν' ἀναστεινάξω,
σ' τὴν πλάσιν τὸν αὐχρόνον
νυχθημερόν φωνάζω:

Σεχάστε σὸν φρόνιμο φαντασῶν ἐνδέματα,
κι' ἂν προτομῆς καρμιά φορὰ σκαλίσαις κι' ἀγάλματα
σὲ κάποιο μαχητῆ καλῆρὸς κάποιο στολοκαύστη,
σπίστε τα μου, σ' οὐράστε τα καθὼς τὸν Ξυλοθραύστη,
και στήστε σ' τὴν γῆν αὐτὴν τῆς λογοτρικιμῆς
κολοσσαῖον ἀγαλμα τῆς Ἀφλοτιμᾶς.

Κι' ἔμεις ἀπὸ τὸ Σούνον ἐφαίνετα τὸ κράνος
ἐκείνης τῆς γλαυκώπιδος, ποῦ ἔλεπ' ὑπερηφάνης,
ἔτσι μακρόν νὰ φαίνεται πρὸς ἄσους θέλων κλέα
τῆς Ἀφλοτιμᾶς μας ἢ περικεφαλαία.

Π. — Δέξου λοιπόν, βρε Φαουλιῆ,
γὰ τούτῃ τὴν παραβολὴν
καμπόσαις κατακεραλαιῆς
κι' ἔνδς προστάτου σου ζυλαιῆς.

Σωτήριος ἀγὼν μεγάλων ἐπλογῶν.

Βλέποντες τὸν Γρουνανλῆδων τοὺς μεγάλους διωγμοὺς
και τοὺς τόσους σπαρηγμοὺς.

Βλέποντες τῆς Ἐκκλησιαῆς πῶς μᾶς πέρνου ἀρον ἀρον
κι' ἄστε ντοῦα τῆς χαρίζουν εἰς τὴν φάρα τὸν Βουλγάριου.

Βλέποντες πῶς κι' ὁ Γρουπάρης ἀδικα κυπᾶ τὸ πόδι
σ' τὸν Κακκὴν τὸν θηρώδη,
βλέποντες κι' ὁ Πατριάρχης πῶς καιρὸ μόνον χάνει
μ' ἐπισκέψαις σ' τὸν Σουλτάνο, μ' ἐπισκέψαις σ' τὸν Νταβάνι.

Βλέποντες κι' αὐτῶν τῶν Γάλλων,
και χαμᾶλῆδων μεγάλων
καταβῶνιν φρικτὴν,
και τὴν στάσιν τὴν φικτὴν
τοῦ Κέρριμ' Ἀγά ἐκείνου, ποῦ βρυχάται καθ' ἡμῶν
μὲ χαμᾶλκων θυμῶν,
κι' οὐτὴ Πρόσβεις ἂν ἀκούει και Σουλτάνο και Νυδᾶν,
κι' ε, τι θέλει τούτους κάνει.

Βλέποντες πολὺ θαρρόρως πῶς μᾶς φέρονται παντοῦ
δίχως κᾶν νὰ λέν σὸν πρῶτα τὸ γνεστον γαγιγῆς ὀλντοῦ.

Βλέποντες κατὰ Ρωμηοῦν
διαρκεῖς ἀποκλεισμοὺς,
κι' ἀμφοτέρων Χαρημῶν
ἱμολοίους ὄργανοῦς.

Βλέποντες μὲ δυσφορίαν πῶς μιλῶν χωρὶς αἰδῶ
κι' ὄριγᾶτ' ὁ ραφινάτος κι' ὀλεπτότατος Κακοῆ,
βλέποντες πῶς μᾶς ἀλλάζουν τὸν ἀδῶσταο κι' ἔδω,
βλέποντες πῶς μᾶς ἀλλάζουν τὸν ἀδῶσταο κι' ἔκω.

Πλὴν πρὸς τοῖς ἄλλοις βλέποντες σὺ κι' ὁ Κερκυραῖος,
ὁ Κόντες ὁ μορταῖος,
ἔπηγε τώρα σ' τὸ Παρι νὰ πείσῃ τὸν Πισσῶν
νὰ παύσῃ νᾶναι Τουρκλαῖς εἰς τὴν διαπισθῶν.

Προσβλέποντες κατὰστασιν ἀξίαν ἐγκομιῶν,
και μὲ τὴν ἐκκαθάρσιν τὸν Πανεπιστημῶν
προσβλέποντες Καθηγητᾶς κι' Ἰγνητῆς ἀσπτοῦς
πολέμου καθημερινῶς νὰ συγκροτοῦν γραπτοῦς.

Βλέποντες τὴν μίαν κι' ἄλλην ἀθεράπευτον πληγὴν
και πρὸ πάντων πῶς ἀκόμη ἂν μᾶς ἔβωσαν λερεῖα,
Σὲ Παὶ καλοῦμεν τώρα σ' τῆς Διπλῆς τὴν ἐκλογὴν,
μήπως πάλι μὲ τῆς κᾶλπας νὰ εχθᾶσῃς ἐλ' αὐτᾶ.

Θερίμων συγκαρητήριον πρὸς ὅπως πρέπει κύριον.

Τὸν Ραφαὴλ τὸν Πρόξενον κι' ὁ Φαουλιῆς συγκαίρει,
ποῦ μὲσ' ἀπὸ τὰ κάρθουνα βῆκε σὸν περισσότερο.